

S onu stranu SIDE

Nikolin Dnevnik

Zajednica Cenacolo - Saluzzo

S ONU STRANU SIDE

Radosni smo da možemo poslati
ovo životno svjedočanstvo
svima onima koji ga žele.

Pro Manuscripto od strane
Udruženja San Lorenzo
COMUNITA' CENACOLO
via S. Lorenzo 35
12037 Saluzzo (CN)
ITALIA
tel & fax 0039 0175 46122

Naslov djela:
S ONU STRANU SIDE
Nikolin Dnevnik
autor Nicola Incorvaia

Grafička priprema:
Zajednica Cenacolo - Saluzzo
Tiskano pri Udruženju

Nicola Incorvaia

S onu stranu SIDE

Zajednica Cenacolo - Saluzzo (Italija)

PREDGOVOR

Svi oni koji požele čitati ovu knjižicu poći će ususret mladiću "s onu stranu života". Tamo će susresti Nikolu koji je, gotovo na vršcima prstiju, prošao našom Zajednicom ostavivši duboku brazdu u svima koji su imali sreću poznavati ga.

Nikola je imao teško djetinjstvo obilježeno patnjom, nasiljem, neredom, skrivenim i očitim strahovima. Živio je u obitelji bez nade.

Nikolino je lice bilo žalosno, zamišljeno, potom nasmijano, pro-duhovljeno. Bile su to oscilacije koje smo zajednički s njim dijelili i živjeli u njegovu hodu u Zajednici.

Čemu život? Kako primiti i živjeti taj prekrasan dar?

Od četrnaeste godine, još kao dječak prepušten samome sebi, Nikola s prijateljima luta ulicama Acquia u potrazi za tajnom sreće; zapravo, susreće se s dramatičnom stvarnošću droge koja

ga uzima u okrilje. Najprije "trava", zatim heroin. Slijedi bolno iskustvo ovisnosti, ljutnje, osamljenosti, nasilja, zatvora ...

Godine i godine života u potpunom mraku, u prijevari, s jedinom mislju kako i gdje pronaći novac za svakodnevne "doze".

Konačno, Uskrsnuće.

Nikola mi je često govorio, onim svojim pogledom punim dubokog traženja, da se u Zajednici konačno osjetio svoj na svome, da je pronašao ono što je od djetinjstva neprestano tražio i želio: ljubiti i biti ljubljen.

Stranice koje ćete čitati samo su djelić njegova života vidljiv iz pisama koja mi je sam pisao iz bolničkog kreveta zadnjih mjeseci svoga života. Bili su to dani puni tjeskobe, dani puni nade, dani puni patnje koju on nikada nije htio prebaciti na one koji se nalaze oko njega.

Tko god ga je pohodio tih dana, pronalazio je nadu u njegovoj riječi, u njegovoj molitvi, u njegovom osmijehu.

Godine droge nisu uništile čistoću njegove duše koja je nastavila tražiti istinu, želeći se utopiti u stvarima koje samo Bog može stvoriti.

Vjerovao je u život do posljednjeg daha, svim je srcem želio živjeti za druge. Nadao se sve do kraja, borio se sa zlom, nikada se nije predavao. Sve je proživljavao s velikim povjerenjem u Boga koji ima lice onog milosrdnog Oca, kako je sam otkrio. On mu je pomogao bolovati s velikom nutarnjom snagom i nepokolebljivom nadom.

Njegovo teško djetinjstvo učinilo je da neizmjereno ljubi djecu, poglavito onu napuštenu. Njegov san, njegova želja bila je darivati se njima.

Često mi je govorio da će, ako ozdravi, sav svoj život posvetiti njima, brazilskim "meninos de rua"; svoju patnju i molitvu usmjeravao je brazilskoj djeci, te našoj brazilskoj Zajednici.

Pred samu smrt, upitala sam ga: "Misliš li, Nikola, da bismo trebali zamoliti Gospodina da te ozdravi?" On mi je uz osmijeh odgovorio: "Meni je Bog važniji od moga života, čak i od moga ozdravljenja. Uvjeren sam da je On pripremio nešto veliko za

mene. U raju ću mnogo više moći učiniti od onoga što bih mogao učiniti na zemlji."

Nikola je kalvariju svojih četrnaest godina seropozitivnosti proživljavao ozbiljno, sa nutarnjim mirom, opuštenošću, sa sigurnošću onoga koji svoj život temelji na stijeni koja se zove Isus.

Sigurna sam da je Nikola uistinu pronašao Uskrsloga i da mu je on pomogao pronaći puninu i bogatstvo života, čak i u bolesti.

Zahvalimo Ocu za Nikolin put u Zajednici.

Sigurna sam da ćete se na tim iskrenim stranicama susresti sa snagom onoga koji je dopustio Duhu Svetom da ga ispuni, te da ćete se susresti s uvjerenjem kako je Isus i danas živ i kako jedino on može mrtvima ponovno dati život, očajnima nadu, onima koji idu u tami dati svjetlo.

Sestra Elvira

*"Zaista, zaista, kažem
vam, ako pšenično zrno
ne padne u zemlju
i ne umre, ostaje samo.
Ako li umre, rodi velik
rod."*

Iv 12, 24

16. siječnja 1996.

Elvira, već dugo želim podijeliti s tobom ono što Bog čini u meni.

Brojni su darovi koje mi On daje. Znam da za to moram zahvaliti tebi, budući da si ti po uzoru na Isusa, također, darovala svoj život. Darovala si ga nama, kako bi nas spasila od zla. Ako, dakle, primam spasenje duše, trebam zahvaliti tebi i tvojim molitvama.

Zbog svega toga i ja sam, Elvira, odabrao potpuno darivanje Isusu.

Prije dvije godine, u siječnju, u meni se stvorila želja za neprestanim rastom. Započeo sam, dakle, s takvim životom, zapovjediši sebi da ću živjeti čistoću, siromaštvo i poslušnost. Nakon godinu dana odlučio sam se obvezati pred Bogom na to. Jedne večeri, dok sam bio sam na klanjanju, prinio sam Bogu svoj život. On ga je primio takvog kakav jest, sa svim ljudskim siromaštvom i slabostima. Osjećam da mi je On uvijek blizu, osjećam Njegovu prisutnost u sebi, osjećam Njegovu pomoć u poteškoćama, poglavito u bolovima koji se neprestano povećavaju, čak i u ovom trenutku dok pišem iz bolničkog kreveta.

Ono za čim najviše žudim jest biti oruđem u rukama Božjim, na način koji On izabere.

Želio bih ga služiti čitavom dušom i čitavim svojim bićem, želio bih mu služiti svojom tjelesnom snagom, ali mi zdravlje, kako znaš, to ne dopušta. Ako bude htio, jednoga dana možda

mi ga i vrati. Za sada, mislim, da je njegova namjera da ga služim, moleći i prinoseći mu svoje misli i svoje boli. On će mi zauzvat darovati mir i vedrinu.

Opisat ću ti svoju bitku protiv zla. Zlo može harati mojim tijelom uzrokujući bol i patnju, može mi čak oduzeti sve ono što je tjelesno (U posljednje vrijeme pokušava mi oduzeti vid).

Jednoga dana može mi oduzeti i život, kao što je to učinilo i s Isusom, može ugasiti moje tijelo, ipak, ne može ugasiti moj duh zato što on pripada Bogu i onaj je Njegov dio unutar mene koji mi, također, i u zlu daje mir i vedrinu.

S vremena na vrijeme moja ljudskost trpi i pati od tog zla, ali srce odnosi pobjedu nad umom (To sam naučio od tebe, Elvira!). To je pobjeda dobra nad zlim i Bog me trenutno zove voditi tu bitku, ali ne svojim snagama, nego Njegovim, služeći se sa mnom kao oruđem. Ne poziva me postati svećenikom, nego jednostavno posvetiti mu se u tišini, poput mnogih koji ga ljube, bez prevelike buke. To, možda, nije mnogo u ljudskim očima, ali je u Božjim očima dovoljno za ulazak u Njegovo kraljevstvo.

U svezi s ovim, 25. siječnja obnovit ću svoj zavjet vjernosti Bogu. Izabrao sam taj nadnevak zato što se tada slavi obraćenje sv. Pavla.

Nije lagan ovaj hod i mnogo je poteškoća. Ponekad se, kada vidim nešto što mi ne odgovara, uzrujavam, ljutim, te mi to, iako uspijevam ne prasnuti, smeta. U posljednje vrijeme molim za više strpljenja, za više poniznosti, kao i za veću čistoću misli. Toliko puta salijetaju me sjećanja na prošlost koja odmah tjeram od sebe, ali, ipak, uspijevaju stvoriti nelagodu u meni.

U svakom slučaju, mislim mu zahvaliti već sada, zato što će mi sigurno dati darove koje od Njega tražim, kao što mi je tolike druge već dao, primjerice ljubav prema onima koji su mi blizu. Iako još toliko puta idem protiv sama sebe, osjećam da ne mogu činiti manje od toga da idem drugima ususret.

Savjest me ne ostavlja na miru. Još je žalaca u meni i svaki dan

se moram boriti protiv njih ali, ipak, Bog čudesno djeluje u meni. Predao sam mu se i On me oblikuje polagano, polagano, vrlo tankočutno.

U meni se povećava ljubav, milosrđe, snaga da pobijedim samoga sebe, osjetljivost za prepoznavanje dobra i zla u meni samome i u drugima, kao i drugi darovi.

Pitam se, daruje li te darove meni samome, za moj put prema Kraljevstvu nebeskom, ili me pripravlja za neke svoje planove. Osjećam veliku želju upoznati njegovu buduću nakanu, ali znam da sada moram živjeti njegovu sadašnju volju.

Tako On kuša moju vjeru. Moram mu se povjeravati dan za danom, uvijek svjestan da sam u Njegovim rukama, da On misli na mene, na moju sadašnjost i budućnost i da me drži za ruku. Elvira, teško mi uspijeva pisati i opisati divote koje osjećam u sebi.

Iz tih nekoliko riječi koje sam ti napisao nadam se da ćeš uspjeti shvatiti ono što osjećam.

Stalo mi je do toga da znaš kako se pouzdajem u tebe, te da ću prihvatiti sve što odlučiš, kao i da ću učiniti sve što zatražiš, budući znam da Bog djeluje u tebi i upravlja tvojim životom i tvojim odlukama.

Htio sam te, također, zamoliti (kada otopli) za dopuštenje da svaki dan mogu ići u crkvu primati euharistiju. Vjerujem da je to najznačajnija stvar u kršćanskom napredovanju. Moram ti priznati i to da sam toliko puta rastresen na misi, ponekad jednostavno nisam prisutan, no, iako još ne razumijem toliko stvari, znam da su vrata spasenja zajedništvo s Bogom. Osim tog nedostatka, tolike su još slabosti i poteškoće s kojima se borim svaki dan, ne moram ti ih opisivati, budući da znam kako ti dobro poznaješ naše uboštvo.

Elvira, završavam zahvaljujući ti još jedanput za sve dobro koje želiš svima nama.

Grlim te i jako te volim!

Nikola

Nikola se rodio 13. studenoga 1968. u Nizzi Monferratu (Asti). Posljednje je dijete poslije dvije sestre, Angele i Marije. Otac Ivan i majka Katarina potječu iz Gele i Matera. Obitelj se preselila u Acqui Terme (Alessandria) kada su djeca bila posve mala, te još i danas tamo živi.

Nikola polazi niže i više razrede pučke škole u Acqui Terme, poslije toga tri godine pohada ENAIP (Školu za profesionalno strojarstvo). Obitelj otkriva da Nikola, još kao četrnaestogodišnjak, uzima drogu, budući da su ih o tome obavijestili karabinjeri poslije jednog pretresa kada su kod njega i njegova prijatelja, pronašli opojna sredstva. Poslije određenih poteškoća sa zdravljem, Nikola je saznao da je seropozitivan. Kada je imao devetnaest godina, počeo je raditi kao zidar, ne pridajući značenja svome tjelesnom stanju. Nakon tri godine napušta obiteljsko ognjište, nastavljajući žalosni put ovisnosti. Upoznaje Zajednicu "Cenacolo" 1992. i postaje njezinim članom 13. studenoga, prihvaćajući se puta sačinjenog od žrtava, napora, radosti, upoznavanja molitve i vjere u Krista.

29. siječnja 1996.

Draga Elvira,

Moram ti reći da sam se bojao kako ćeš to tražiti od mene i da sam se potajno nadao da to nećeš učiniti zato što je pisanje velik napor i poteškoća za mene koji nisam sposoban izražavati se s puno riječi.

Obećavam ti da ću se napregnuti svim svojim silama.

I danas sam proživio lijep dan, tjelesno vrlo naporan, budući da se još pomalo oporavljam, ali vedar.

Ima nešto što me vrlo raduje, a to je pozornost i briga koju mi pružaju braća koja se nalaze oko mene. Osjećam da me vole, kao i ja njih.

Ljubav i sloga su milost Boga koji nam je darovao živjeti ovdje, u Njegovoj kući.

Padaju mi na pamet Isusove riječi, kada kaže da je kraljevstvo Božje među nama.

Mislim na braću koja su otišla u Brazil. Znam da će im biti vrlo teško.

Molim se za njih da uvijek ostanu sjedinjeni s Bogom i da od Njega crpe snagu, a ja im mogu pomoći samo moleći se za njih.

Nikola: "Zadovoljan sam da konačno putujete i da se ostvaruje zamisao Božja, taj znak Božji koji je rođen u srcu svih nas, pa je zbog toga to najvažnija stvar.

im dati prave savjete govoreći im o svojim iskustvima, ali ih ponajprije pokušavam približiti Bogu, u čemu se sada osjećam sigurnijim s obzirom da moj duhovni život napreduje.

Tijekom dana Bog je neprestano prisutan u mojim mislima. Često se zateknem kako s Njim razgovaram kao s prijateljem te, iako ne čujem Njegov glas, osjećam Njegovu prisutnost.

No, imam poteškoća prigodom klanjanja, malo puta ga uspijevam duboko doživjeti uronjen u čašćenje Gospodina.

Možda očekujem kako moram nešto čuti, neki nutarnji osjećaj, ne znam, ali napredujući dalje, uspjeh ću to shvatiti jednoga dana.

Zahvaljujem Gospodinu za veliki dar života i za sposobnost koju mi daje, a to je prenijeti drugima ono što od njega primam.

Hvala ti, Oče, što si me i danas uporabio kao oruđe!

Biskup s mladeži koja putuje u Brazil, nakon blagoslova ikone

30. siječnja 1996.

Danas sam, Elvira, shvatio da sam griješio.

Pitajući se, zašto si zatražila da pišem, počeo sam tražiti objašnjenja. Htjela si da ostane jedno napisano svjedočanstvo koje će, možda, jednoga dana poslužiti nekome kao pomoć (na stranu činjenica da je to zanimalo i tebe). Razgovarajući s don Rininom, shvatio sam da postajem umišljen. On mi je otvoreno rekao da to služi meni i shvatio sam da je upravo tako.

Što se tiče umišljenosti, ovih sam dana manje molio za dar poniznosti, a to je ono za čim, kako sam ti već rekao, vrlo žudim. Možda sam bio uvjeren da će mi Bog dati taj dar, pa sam se zato zaustavio u njegovu iščekivanju. No, shvatio sam da mi Bog daje slobodu da steknem poniznost, pomažući mi samo rasvijetliti moje pogreške i umišljenost, kao što se to dogodilo danas.

Danas, slušajući propovijed don Rinina, pogodilo me to što je rekao - da Bog ljubi očinskom ljubavlju. Dugo sam razmišljao o tome.

Kao što znaš, mnogo mi je nedostajala očeva ljubav, ali mislim da je i to poslužilo mom napredovanju. Nedostatak, praznina koja se zbog toga stvorila u meni, tjerala me i tjera me sve više tražiti ljubav najvećega među očevima - Boga!

Mislim na onu brazilsku djecu i djecu čitavog svijeta koja pate zbog nedostatka roditeljske ljubavi i molim Oca da bdije nad njima i omogući im osjetiti njegovu ljubav kako je ja osjećam.

1. veljače 1996.

Bio sam vrlo zadovoljan što sam jutros telefonski razgovarao s tobom, Elvira, i da sam ti mogao čestitati.

Tvoje riječi ispunile su mi srce. Rekla si mi da sam često u tvojim mislima i da smo telepatski povezani i kada se ne vidamo.

Iako je sve to tajnovito, ja u to vjerujem.

I ja mislim mnogo na tebe i siguran sam da srca međusobno razgovaraju među onima koji se vole.

Bilo mi je žao što nisam mogao sudjelovati na tvome slavlju, ali sam se pouzdao u osobe koje se nalaze oko mene, u braću koja su zabrinuta za moje zdravlje. Ja bih mogao pogriješiti birajući ono što mi godi, ali ti i braća me volite i birate ono što je bolje za mene.

Obećao sam poslušnost i mislim da je vrlo važno biti poslušan i u tome. To je znak povjerenja.

Moram se pouzdati u druge, jer ponekad vidim da se moje nesavjesno vladanje odražava na mome tijelu.

Činjenica je da u sebi osjećam naboje, pregnuće, volju za djelovanjem. Samo, sve je to nerazmjerno mom tjelesnom stanju, ali prihvaćam i to. Tko zna, jednoga dana, ako to Bog bude htio, moći ću uporabiti ovo pregnuće u borbi za dobro!

Ostao sam u kući sam s Morenom. Dok smo razgovarali, rekao mi je kako uspijeva prepoznati u meni nadljudsku snagu, osobito u nošenju križa. Božja je to snaga.

Znam dobro da ta snaga nije moja, ali vrlo me je dirnulo kada sam to čuo i od drugoga. Sve to govori da me Bog koristi na pravi način kako bih svjedočio o Njegovoj slavi, o Njegovoj snazi, na kraju krajeva, sve ono što želim jest biti oruđem Njegovih ruku.

Morenu sam odgovorio da je Božja snaga neizmjerne milost koju daje svima, odnosno svima koji mu se daruju.

Drago mi je sjetiti se Nikole, ne samo u srcu nego i kao dara kojega mi je Bog dao.

Iskustvo koje sam s njim prošao zacijelo je ostavilo neizbrisliv trag, u prvom redu zato što sam osjetio da me on prihvaća sa svim mojim ograničenjima i da me ljubi na pravi način.

Kad god bih razgovarao s Nikolom, uvijek bi me dirnula njegova vjera u Boga, življena životom konkretnih iskušenja.

Njegova bolest bijaše upravo način da može prinijeti svoju žrtvu za najsiromašnije i one koji su mu blizu. Brinuo se za sve dečke i pokazivao da je najvažnije činiti i prihvatiti volju Božju.

U svom srcu bio je uvjeren da će ozdraviti i svoj život darivati drugima. Kad je od mene tražio da molim za tu njegovu naklonu, tjerao me u dileme, upravo zbog moje male vjere.

Posljednjih dana s njim osjećao sam se slabim i nekorisnim, ali bio je potreban samo jedan njegov osmijeh da promijeni moje duševno stanje.

Nikola je uvijek bio vedra osoba i na usluzi svima. Ono što ga je razlikovalo od drugih bila je njegova volja za životom, njegov osmijeh, njegova ljubav prema Zajednici i povjerenje u nju. Sve to bilo je izvorom radosti za nj.

Naučio me je boriti se bez jadikovanja, ne gubiti nadu i vjerovati u svijet dobra.

Znam da sam tjelesno izgubio Nikolu, ali ga svaki dan osjećam živim.

Zahvaljujem Gospodinu što mi je omogućio susresti ga i time pridonio promjeni moga srca.

Moreno.

2. veljače 1996.

Današnji dan nije bio jedan od boljih.

Prepuštio sam se mlakosti i ono što je osobito utjecalo na mene jest činjenica da sam zapustio molitvu i malo svojih misli uputio Bogu.

Uvijek kada imam ovakve dane, vidim pred sobom svoje siromaštvo.

Tijekom dana često sam bio zamišljen, nervozan i nedruštven.

Na sreću, smeta me ovakvo stanje, pa se brzo trgnem. Ono što mi je najviše pomoglo podići se, pomisao je na druge.

"Sav se dao na to da potakne i ohrabri druge bolesnike, koji leže bolesni u istoj sobi s njim, i to češće u stanju boljem od njegova," tako je rekla bolničarka, dirnuta njegovom velikodušnošću i nesebičnošću, koje su ga tjerale brinuti se i za boli pacijenta pokraj sebe, iako je i sam bio mučen groznicom, kašljem, štucavicom, jezom, grčevima, bolovima tako ostrim i probadajućim.

Morao sam ga najprije prodrmati, a zatim objasniti neke stvari Marku koji u posljednje vrijeme nije dobro, ali ne vidim da se bori protiv toga stanja.

Razgovarati s njim, vidjeti ga da me sluša i zatim ga vidjeti kako se smije, to me vrlo radovalo.

Osim njega ima i drugih mladih bolesnika u toj kući koji loše podnose svoje stanje i žalosni su.

Toliko puta se pitam, zašto im je tako teško biti vedrima, kada to meni uspijeva bez mnogo napora.

Odgovor je jasan. Vedrina je dar Božji.

Znam da sam veliki srećković, zato što je On taj koji mi ju je želio podariti. Ja nisam taj koji je stvara. Bog je onaj koji bira ljude, nisu ljudi ti koji biraju Boga.

Najbitnija stvar danas mi je to da sam se po ne znam koji put osvjedočio da se zatvaram i živim loše ako mislim samo na sebe. U trenutku kada sam se odupro i počeo gledati poteškoće drugih, vedrina se vratila.

Hvala ti, Oče, za sve ono što si mi i danas darovao!

Tko daruje s radošću, prima s ljubavlju, i to je istina. Bog uvijek drži svoja obećanja. Rekao je da oni koji ga slijede, ostavljajući sve, imat će mnogo više na ovoj zemlji.

Hvala ti, Oče, zato što svaki put kada pokušavam učiniti dobro, primam stotinu puta više!

Nikola

2. veljače 1996.

Ovih dana mnogo molim za Concettu, djevojku koja se nalazi u bolnici, koju i ti poznaješ, Elvira.

Kao i mnogim drugima koji je poznaju, Concetta je i meni vrlo draga. Sestra je to slaba i bez zaštite.

Mnogo se molim za nju, budući da se njezin život polagano gasi. Vrlo je loše i ne vjerujem da će još dugo tako poživjeti. Na licima braće koja odlaze pomagati u bolnicu vidim žalost zbog svega toga. Pokušavaju mi skriti Concettino stanje, ali ja jednako uspijevam saznati stvari.

Draga mi je Concetta i žao mi je da pati, ali ne gubim vedrinu. U ovakvim slučajevima vjera mi mnogo pomaže.

Znam dobro da je smrt samo prijelaz, trenutak u kojemu se odvajamo od zemaljskih stvari, a poglavito od boli i patnje, da bismo se našli u vječnom miru i vječno ostali u milosti Božjoj, milosti onoga Oca koji je daleko od svakoga zla.

Misao i vjerovanje u to pomaže mi prihvatiti ove trenutke zemaljske patnje. Smrt je stvarnost koja dodiruje svakoga od nas, prije ili

kasnije. Kada dodirne mene, bit ću vrlo vedar, zato jer vjerujem u Boga i uskrsnuće.

Mislim da će to, ipak, biti trenutak tjeskobe i boli, budući da volim život. Ljubim život zato što je on dar Božji, ali više od svoga života ljubim Boga i zbog toga ću biti miran i vedar onoga dana kada me On pozove k sebi.

Vjera je, ipak, Božji dar, dakle, svakodnevno moram moliti Boga da mi je uvijek daruje.

No, najvažnija je stvar uspjeti prenijeti tu vjeru onima koji se nalaze oko mene, darivati ono što primam i nastojati da se ne prekine lanac dobra.

Oče, molim te, vodi Concettu, u tim trenucima drži je za ruku!

6. veljače 1996.

Elvira, ispričavam se što ti ne uspijevam pisati svaki dan. Ima dana kojima dopuštam da mi površno prolaze i zbog toga, kada dođe večer, ne znam što bih rekao.

Obećao sam ti pisati o onome što proživljavam i dat ću se sav na to, budući da vidim kako mi to veoma koristi. Osobito mi pomaže pobijediti trenutke površnosti moga duhovnog života.

Ono što me je danas ispunilo radošću jest to da sam uspio, zajedno s kuharom i odgovornima za kuhinju, sići u smočnicu i pripremiti nešto hrane za Zajednicu u Spinetti. Dok smo to činili, razgovarali smo o tome kako je važno darivati, osobito darivati s velikodušnošću i radošću. Na posljetku, kao i svi drugi darovi, ni providnost nije nešto naše osobno, nego nam je Bog daruje i pravedno je dijeliti je s drugima.

Jedna od najljepših stvari bila je vidjeti braću koja su bila sa mnom. Trebala si ih vidjeti, Elvira! Jedan govori, "dajmo im to", drugi "dajmo im i to".

Kada smo pripremili sve stvari, bili smo vrlo zadovoljni. Na kraju, kao i uvijek, bilo je više onoga što smo primili od onoga što smo dali. Bog je, naime, naša srca ispunio radošću.

Klanjajući pred Presvetim, pale su mi na pamet te stvari.

Mislím da mi je Gospodin savjetovao da je najvažnije, najveće, ali i najteže dati ono što je u nama - dati same sebe. Istina je da je to najteže. Toliko puta se moram boriti sa samim sobom da bih to učinio, ali istovremeno to me i najviše veseli.

Elvira, toliko bih želio da si sa mnom, kako bih te mogao pitati za savjete i za objašnjenja onoga što proživljavam ovih dana.

U posljednje vrijeme vrlo sam ozbiljan i zamišljen, pokušavam se pomalo izolirati. Iako to ne stvara nesporazume u meni samome i u odnosu s drugima, ne uspijevam, ipak, shvatiti svoje ponašanje.

Mogu li reći da nema ništa što me zabrinjava, što me uznemirava? Možda i postoji kakva zabrinutost koju ne uspijevam vidjeti, shvatiti, možda tek jednostavno proživljavam jedan trenutak prijelaza!

Tješi me saznanje da sam u rukama Božjim i da se, dakle, ne trebam bojati.

7. veljače 1996.

Elvira, jučer sam ti rekao da razdoblje kroz koje prolazim ne stvara sukob ni u meni samome, a ni u odnosu s drugima. Eh, danas nije bilo tako. Bio sam pomalo nabusit i vrlo tih. Dopustio sam da se moje stanje odrazi i na druge.

Pitali su me, što mi je, na žalost, nisam znao odgovoriti zato što ni sam ne razumijem što se događa.

Dodali su potom, kako svoja razmišljanja ne želim dijeliti s drugima, ali nije tako. Dogode mi se ponekad ovakvi trenuci i nikada ih ne uspijevam objasniti.

Žao mi je zadavati brigu braći. Prema nekima sam se odnosio i pomalo grubo, a to nije dobro. Ipak, Elvira, molim se, ne dopuštam sebi ići tim smjerom.

Možda Bog želi da se ja svojim snagama borim protiv ovakvih trenutaka?!

Nedavno sam razgovarao s ocem Aldom, onamo u Bitontu, o ovakvim trenucima. Pričao mi je, ako se ne varam, o sv. Augustinu i o "noći sjetila" koju je proživljavao ovaj svetac. Trenuci su to u kojima ga je Bog ostavljao sama, kao što otac ostavlja ruku malenog djeteta kako bi naučilo samo hodati. Ne znam vrijedi li to i za mene, znam samo da mi je to stanje vrlo mučno, te da ću učiniti sve kako bih ga pobijedio.

Smatram da nam Bog daje snagu za borbu i ja ću je svu upotrijebiti, do svojih krajnjih granica. Izvan tih granica On će biti taj koji će misliti na to. Dok to očekujem, ne smijem stajati skrštenih ruku.

Trebao bih se stidjeti ovakvih glupih ponašanja, zato što su zbog mene bili loše i oni koji se nalaze oko mene. Zacijelo u

ovakvome danu nisam bio oruđe mira i radosti u rukama Božjim.

Molim Te, Oče, da mi oprostiš i molim te da mi pomogneš rasvijetliti moje nedostatke.

Molim i tebe, Elvira, oprosti mi, budući da nisam proveo u djelo savjet koji si mi dala telefonski prije nekoliko dana, tj. da se trebam truditi pozitivno misliti, što će mi pomoći da živim dobro.

Pokušat ću se popraviti kako bih nadvladao te poteškoće. Sutra ću pitati oprostjenje od braće koja su podnosila moju živčanost i to će mi, vjerojatno, pomoći rasti u poniznosti. Bilo kako bilo, sada kada sam ti napisao te stvari, osjećam se malo bolje.

Zadatak koji si mi dala, vrlo mi pomaže. Zacijelo će mi dati i tolike druge stvari.

Hvala ti, Elvira, i želim ti svako, svako dobro!

Nikola sa sestrom Marijom

8. veljače 1996.

Draga Elvira, danas sam nešto bolje, iako sam poslijepodne morao provesti u krevetu zbog male groznice, ali sam se osjećao opuštenije nego jučer.

Započeo sam dan tražeći oprostjenje od neke braće zbog mog jučerašnjeg ponašanja, a nakon toga radeći s drugima pokušavao sam se više smiješiti i biti društveniji.

Elvira, onako je kako ti kažeš: kad je čovjek dobro sa samim sobom, dobro je i s drugima, a uglavnom su i drugi dobro s tobom.

Zbilja, danas su mnogi željeli razgovarati sa mnom, osobito poslijepodne kada sam bio u krevetu.

Svi su razgovori bili vrlo ozbiljni i bili su upravljani na značenje molitve.

Govoreći o tome danas, pokušavao sam razjasniti važnost koju Bog ima u mom životu. Pokušavao sam objasniti kako slijepo vjerujem u vječni život, te da se zbog toga ne bojim umrijeti.

Namjeravao sam objasniti kako život živim kao pripremu za zasluživanje Kraljevstva nebeskog. Zbog toga moliti i u prvom redu činiti dobro, radeći Božje darove, jest temeljna zadaća za pripremu prijelaza u vječni život, bilo kad da se dogodi.

Danas je iz Rima stigla Aldova majka, te sam razgovarao s njom. Vrlo je zabrinuta za svoga sina, koji doista nije u dobru stanju.

Pokušavao sam je malo utješiti, ali nijednoj majci nije lako prihvatiti gubitak vlastitog sina. Da bi to mogla, trebala bi uspjeti ljubiti Boga više od svoga sina.

Govoreći joj shvatio sam da je žena vjere, ali da je prije svega majka i da je slabo ljudsko biće, te mislim da joj zbog toga nisam bio od neke velike pomoći. Jedina stvar koju mogu učiniti jest moliti se za nju i za sve majke koje pate. Možda i moja mnogo pati zbog mene, ali znam da se u svojoj prostodušnosti i skromnosti pouzda u Boga i da uspijeva patiti u tišini.

Mnogo dobra želim svojoj majci i priznajem ti da bih želio imati skromnost koju ima ona. Nadam se da ću je jednoga dana uspjeti zadobiti.

Tražim od tebe, Oče, dar vedrine za sve majke koje pate!

